

Segersången

Men när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklätt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som är skrivet: Döden är uppslukad i seger.

Du död, var är din udd? Du dödsrike, var är din seger?

Men dödens udd är synden, och syndens kraft är lagen.

Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!

Detta är nu de rättfärdigas segersång i uppståndelsen, varmed de skola trotsa döden, helvetet, synden och allt, som kvalde dem i tiden. Om vi nu hade tron och vakna sinnen, så skulle vi här få se några förhållanden, som borde göra den mest eländiga och marterade själ full av fröjd och lovsägande. Ty i denna segersång och i dessa apostelns ord ser jag det, som skall hjälpa för *allt* ont. Här ser jag det, som skall hjälpa alla troende, även dem, som »icke kunna tro», såsom de ville och borde, vilka Herren kallar troende, efter de likväl *vilja* tro, önska sig kunna tro. Annat är det med de lätta själar, som leva av väder och hava nog i sina avgudar, ja, även de självviktiga andliga, som hava så mycket i sin gudaktighet och sina egna segrar, att Kristi seger ännu är för dem en sak, som de icke behöva mycket tänka på - dessa skola icke här få någon synnerlig glädje.

Det första, som här tröstar min själ, är det lilla ordet »när» - »när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet, och det dödliga har iklätt sig odödlighet» etc., då skall jag sjunga denna segersång, då skall jag hava ett hjärta, som kan rätt glädjas och tro och älska, såsom jag nu ville - ett hjärta, som skall kunna vara varmt och glatt och fullt av Herrens lov.

Förut, i denna tiden, kan jag väl få kämpa mig till döds i bön, att göra mitt hjärta glatt och vaket i tron, att kunna besinna allt vad Gud gjort och givit oss, men ofta stiga upp från bönen lika mörk och torr och död i känslan. Medan jag bär »den jordiskas bild», kan jag väl få känna mitt hjärta så ogudaktigt, sinnligt, jordiskt och köttsligt, att jag förskräckes därvid, eller icke ens kan förskräckas, och för alla mina böner om ett bättre hjärta möta en kopparmur - det är ingen bönhörelse (medan frestelsen ännu skall vara), utan ett dunkelt: »min nåd är dig nog»; och jag kan icke ens lyda den rösten och låta mig nöja, jag är otrygg, olycklig och kvald - sådan är »den jordiskas bild». Men jag ser här, vad som skall hjälpa: »när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet» etc., då skall jag vara en fullkomlig kristen; då skall jag hava ett hjärta, som kan rätt tro och glädjas och älska och vara heligt och rent.

Men det andra, som gläder mig, är, att den seger, om vilken jag då skall kunna sjunga med full glädje, redan nu hör mig till, redan nu och evinnerligen gäller emot allt det onda, som bekymrar och ängslar min själ. Ty de fulländade saliga som i himmelen så fritt trotsa synden, döden och allt ont, och så glatt sjunga om seger, de vunno icke detta goda, varöver de trotsa, genom döden eller den stora förvandlingen de vunno därmed endast åtnjutandet, endast förmågan att rätt se det och känna det och fröjdas och prisa; men själva segern hade de redan förut, själva det goda, varöver de fröjdas, ägde de redan i tiden, sedan de hade kommit till tron.

»Så äger var en själ, som här på jorden bor,
Sitt barnaskap så väl, som en i himlens kor.»

Ty den slutliga segersången grundar sig likväl på en seger, som redan är vunnen och oss given; och vi gå här på jorden endast i väntan på bytets utskiftande, i väntan på uppenbarelsen av den salighet, som vi redan sannfärdigen äga. »Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!»

Ty låtom oss betänka, vilken seger aposteln här talar om. En seger förutsätter en strid, en drabbning. Var och när stod den drabbningen? och emellan vilka? Vi veta, att här talas om den stora drabbningen mellan »kvinnans säd» och »ormen» - den stora, avgörande drabbningen för hela världen genom den andre Adam.

Då en hög, men fallen och störtad ängel, djävulen, stridde emot Herren och angrep hans dyraste egendom, barnet, människan, så behagade det den store Guden att till sin äras förhärligande icke bruka sin allmakt emot

fienden, utan föra en andlig strid med honom. Och människan var föremålet, om vilket de stora världskämparne strida. Det känna vi ofta i hela vårt väsende, huru den starke och den starkare kämpa om oss. Då nu djävulen hade bragt människan på fall, till synd emot Skaparen, var hon med rätta i denne fiendes våld, så att vi hos Jesaja kallas en »rättfärdigs fångar»; ty djävulen hade Guds egen dom på sin sida, att om människan syndade, skulle hon »döden dö». Men hör, hur det vidare lyder: »Kan man ock taga en kämpe hans rov bort eller lösgöra en rättfärdigs fångar?» Ja, så säger Herren: »Från en hjälte skall hans fånge ryckas och tyrannens rov skall bliva räddat; och den som tvistar med dig, med honom skall jag tvista, och dina barn, dem skall jag frälsa» (Jes. 49:24-25). Djävulen hade Guds egen lag på sin sida, att människan skulle döden dö. Därför, på det Gud måtte ådagalägga, att han med rättvisa, på lagliga grunder och icke av eftergivenhet förlåter synderna, så gav han sin Son till en försoning. Se härom Rom. 3:25.

Något mindre förslog icke heller; ty den fällda domen: »du skall döden dö», visade genast efter fallet sin förskräckliga betydelse däruti, att människan genast blev död för Gud och allt heligt och så uppfylld av synd och djävulens säd, att hon redan på fallets dag började att tala idel onda ord av lögn och avoghet emot Skaparen (1 Mos. 3:10-13). Men även den lekamliga och eviga döden voro de bestämda följderna av synden; och omöjligt var, att Gud kunde rygga sin dom, så framt han skulle vara en rättfärdig och sannfärdig Gud. Där kunde således ingen eftergift tänkas. Och lika omöjligt var det, att ett mot Gud fientligt väsende kunde intagas i himmelen. Därför var människan evinnerligen förlorad, så framt icke någon annan giltig person åtog sig hennes sak, tillfredsställde rättfärdighetens krav, försonade människan och återställde hennes rubbade förhållande till Gud. Ty till hennes frälsning fordrades, både att synden bleve försonad, Guds rättfärdighet på lagenliga grunder tillfredsställd, och även att människans sinne bleve mot Gud vänligt, för Gud undergivet och emot ormen och hans säd, synden, fientligt. Men vem skulle nu göra detta?

Även det hade Gud redan före skapelsen beslutit då han av evighet förutsåg allt och såg, huru hans härliga egenskaper skulle bliva prisade, om icke blott hans allmakt, vishet och godhet, utan ock hans stränga rättfärdighet och hans stora barmhärtighet bleve bevisade på människorna, så beslöt han, förrän världens grund lades, sättet för vår frälsning. Då beslöt han att utgiva sin egen älskade Son, den andre personen i gudomen, till människornas medlare och frälsare. Redan på syndafallets dag förkunnade Herren Gud detta sitt råd för de förskräckta människorna med de underliga orden om en »kvinnans säd, som skulle söndertrampa ormens huvud», och om den »fiendskap», han skulle sätta mellan denna kvinnas säd och ormens (1 Mos. 3:15). Sedan upprepade han detta löfte tid efter tid till fäderna genom profeterna och allt tydligare, ju närmare det led till tidens fullbordan.

Omsider kunde Jesaja tala så tydligt om vår Frälsares födelse och segerrika strid, varigenom syndens och lagens ok skulle sönderbrytas, att han dikterar fröjdesången för dem, som skulle leva i uppfyllsens tid: »Ty ett barn varder oss fött, en Son oss given, vilkens herradöme är på hans axlar, och vilkens namn är Underlig, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Inför ditt ansikte skola de glädjas, såsom man gläder sig i andtiden, såsom man fröjdar sig, när man skiftar byte. Ty deras bördas ok och deras skuldras gissel och deras plågares stav skall du sönderbryta liksom i Midjans tid» - d. ä. likasom då Gideon slog midjaniterna, vilket skedde på ett besynnerligt sätt, nämligen blott genom basunandet samt krossandet av lerkrukor, ur vilka nu ett i dessa fördolt ljus framlyste i natten (Dom. 7). Så skulle ock Kristi jordiska del krossas och den fördolda gudomens ljus därvid framlysa till fiendens nederlag.

Att Kristus skulle med ett sådant stridssätt övervinna satan, nämligen genom sin blodiga död, genom att bliva ett försoningsoffer, det förkunnades icke blott genom profeternas ord, utan ock genom en oräknelig mängd förebilder, nämligen de av Gud förordnade blodiga offren, vilka skulle i mänsklighetens barnaålder föremåla den kommande Frälsarens blodiga försoningsdöd. Ut i denna offertjänst skulle israeliten beständigt se för sina ögon, huru blod skulle utgutas till syndernas försonande. Med sådana förebilder har Gud under en hel världsålder av fyratusende år förberett världen på den kommande Försonaren.

O, vilken stor sky av vittnen! Mot detta en hel världsålders väldiga vittnesbörd bliva likväl våra arma hjärtans tvivel bra lätta. Jag frågar mig: vad betydde likväl detta oändliga blodiga offrandet av så många miljoner lamm - ett offrande, som var av Gud själv förordnat till gudstjänst? Någoting måste det betyda. Johannes ropar till svar: »Se Guds Lamm, som borttager världens synd.» Hebreerepisteln förklarar det: »Lagen hade en skugga av det tillkommande goda» - själva väsendet var i Kristus.

Vid sitt inträde i världen, säger han till Fadern: »Offer och gåva har du icke velat, men en kropp har du berett åt mig» (Heb. 10). Se där, vad alla de blodiga offren betecknade: det var Kristi kropp. Sådan var nu den långa förberedelsen, innan den utlovade kvinnosäden kom, vilken skulle strida med ormen. Omsider, »då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen» (Gal. 4:4). »Då nu barnen hava kött och blod, blev ock han desslikes därav delaktig, på det att han genom döden skulle tillintetgöra den, som hade döden i sitt våld, d. ä. djävulen, och på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt liv igenom av fruktan för döden måste vara trälar» (Heb. 2:14).

Hör nu här, vad som fordrades till ormens besegrande. Den heliga lagen, som band människan under dödens och djävulens våld, måste fullgöras, och den död, hon hade förtjänt, måste utstås. Därför var det medlarens första sak, att han var »född under lagen för att friköpa dem, som voro under lagen». Detta skedde på det sättet, att han i vårt ställe helt och hållet uppfyllde lagen. Såsom lagens Herre behövde han alldeles icke stå under den lag, som var oss given, utan att han blev en tjänare, det gjorde han allt för vår skull; såsom han själv säger: »Människosonen har kommit för att tjäna och giva sitt liv till lösen.»

Och då gjorde han det sannerligen fullkomligt. Han »älskade Gud av allt sitt hjärta, av all sin själ och av allt sitt förstånd och sin nästa såsom sig själv». Han älskade Gud så, att allt, det han gjorde, syftade på hans himmelske Faders vilja och ära; det var hans mat att göra sin Faders vilja; han var sin Fader lydig intill döden, ja, intill korsets död (Fil. 2:8). Sedan älskade han ock sin nästa såsom sig själv. Han kom och blev människa för att bliva vår nästa och gjorde alla sina gärningar här på jorden för att tjäna oss. Ja, han älskade sin nästa så högt, att han utgav sitt liv, vilket är provet på den högsta kärlek, såsom han själv sade: »Ingen har större kärlek än den, att man låter sitt liv för sina vänner.»

Men Paulus prisar hans kärlek ännu högre och säger: »för sina fiender» (Rom. 5:10). O, en fullkomlig laguppfyllelse! Och detta skedde för oss, i vårt ställe och för vår räkning. »Han var född under lagen för att friköpa dem, som voro under lagen.» Detta var det första, vår nådige Frälsare gjorde.

Men för det andra, skulle han ock, efter Guds nådiga beslut, »smaka döden för alla» (Heb. 2:9). »Herren kastade allas våra synder uppå honom» (Jes. 53:6); och med synden följde ock all lagens förbannelse, Guds vrede och den eviga döden. Allt detta onda lössläpptes nu på Medlaren i den stund, då drabbningen skulle stå, vilket skedde på berget Golgata utanför Jerusalem. Synden, lagen, döden och djävulen möta här »kinnans säd». »Låtom oss då se», säger Luther, »huru de gå åt honom: de kasta honom till jorden och döda honom. O, min Gud, var blir då min Kristus och saliggörare? Jo, Gud kommer och rycker honom utur döden och gör honom åter levande - och icke det allenast, utan han sätter honom ock på Majestätets högra sida i himmelen och låter honom regera över allt.» Var blev då synden? Hon ligger under hans fötter. Var blev döden? Den blev uppslukad uti seger. Var blev lagens förbannelse? Den blev borttagen, »då han vart en förbannelse för oss». Var blev anlagaren, djävulen, som anlagade oss inför Gud dag och natt? Han blev nedkastad och dömd (Upp. 12:10; Joh. 16:11). Se nu här, vad den segern var, över vilken aposteln i vår text triumferar, sägande: »Döden är uppslukad i seger. Du död, var är din udd? Du dödsrike, var är din seger?»

Hör, huru han trotsar och blott frågar efter dessa fiender. Och att man må veta, vad han menar, så förklarar han sig och säger: »dödens udd är synden»; ty för syndens skull kom döden i världen, och blott genom medvetandet om oförlåten synd är döden något rätt förskräckligt, eljest är den en god och önskvärd sömn. »Och syndens kraft är lagen», säger han; ty där ingen lag är, där aktas icke synden, där gäller hon icke till fördömelse. Det är blott genom lagen, som synden kan fördöma och pina oss och belägga oss med döden, för att icke tala därom, att lagen också uppväcker synden i köttet och även därför kallas »syndens kraft».

Nu trotsar aposteln dessa våra frätare och säger: Du död, var har du ditt spjut? Vem har tagit ifrån dig vapnet? Kom och stick mig, om du kan! Synd, var har du din kraft? Varför är du icke mäktig att fördöma mig? Jag är ju en syndare; varför fördömer du mig icke? Du dödsrike, var är din seger? Varför behåller du icke människorna i ditt våld? Se, en så glad och trotsande ton ligger i denna segersång.

O, betänk likväl, huru apostlarna varit vissa i tron, att synden och lagens förbannelse verkligen äro borttagna. Ty då han först säger: »Du död, var är din udd?» och sedan tillägger, att »dödens udd är synden», så är det ju detsamma som att fråga: »Var är synden? Var finnes nu synden?» Hör, huru en apostel talar! O, när skola vi komma till det troslyuset, att vi skola fråga: Var är synden? Jag vet icke av någon synd - så fullkomligt är hon försonad av Kristus. Och var är syndens kraft, lagen? Jag vet icke av någon lag, som kan fördöma mig - så fullkomligt har Jesus uppfyllt den och borttagit dess förbannelse. Men vad säga vi? Är syndens fördömande makt alldeles borta? Är detta sant? Tala vi icke blott fabler? Huru är det verkligen? Har Kristus med sin försoning verkligen borttagit världens synd?

Eller är det så, att min synd skulle först läggas på Guds Son och utkrävas av honom, och sedan skall samma min synd också utkrävas av mig? Jag vill hava full visshet härom; ty annars fruktar jag, att synden i min dödsstund blir mig alltför gruvlig och jag dör i förtvivlan. O, att vi likväl i tid gjorde oss reda för sådana frågor! Vad tröst du har, må du själv veta; men jag vill ingen annan tröst hava, än att Guds Lamm bar och borttog världens synd, lagens förbannelse, samt dödens och dödsrikets makt.

Se, detta var den stora segern, som här beprisas. Så är nu allt fullkomnat: syndafallet är botat, all världens och min synd är alldeles försonad, så att skriften säger, att den är »kastad i havets djup» (Mik. 7:19); lagens förbannelse är borttagen, döden är uppslukad i segern, anklagaren är nedkastad, människan åter försonad med Gud, paradiset åter öppet, så att vi kunna åter tala med Gud så förtroligt, som barn med sin fader, och sist i evig salighet vara med honom i himmelen. »Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!»

»Ja men», säger du, »huru kan allt detta vara sant, att synden, lagen och döden äro så borttagna uti segern, då vi ju ännu dagligen känna och se deras rysliga makt i världen och i oss själva?»

Svar: Så har det varit den eviga Visheten behagligt, nämligen att intill den yttersta domen kvarlämna på jorden de slagna fienderna, dels på det att de skola, emot sin vilja, alltmer förhärliga hans triumf, genom att alla människor skola lära grundligt känna det onda, han övervunnit, och desto mer prisa honom, dels på det att fiendskapen emot ormens säd, synden, skall hos alla kristtrogna på jorden bliva desto större.

Ty ju mer synden och djävulen fresta och plåga en troende, desto mer blir han fientlig emot synden och djävulen. Så skall Guds stolte fiende erfara, att riket av alla troende lagligen har blivit Herrens och hans Kristi, då icke blott synden är försonad, utan de troende äro ock fiender mot djävulens säd och av hjärtat vänner med Gud. Och sålunda skall Kristi rike alldeles bliva *ett trons rike*, varigenom satans i fallet ingivna misstro mot Gud skall grundligt återgå till en daglig övning av tro på Gud och misstro till allt vad vi själva tycka oss se, förstå och känna. Människan skulle gå samma väg tillbaka, som hon har gått bort.

Hon gick bort från Gud genom otron (ormen sade: »Skulle Gud hava sagt?»), därför skulle återvägen helt och hållet vara en trons väg. Men så framt vi då skola förbliva i tron och icke förvillas av vad vi se och känna, är det högst viktigt, att vi besinna detta, att Gud har med avsikt kvarlämnat det onda i världen till att pröva, fresta, anfakta och uttrötta oss, till att uppväcka vårt nit mot synden och göra oss nåden och Kristi seger beständigt dyrbarare; ty om vi icke besinna det, att det är Guds eget visa råd, att allt detta onda skall anfakta oss, så bliva vi alldeles förvillade och falla i misströstan, när vi komma i erfarenhet därav.

Tänk därför aldrig, att du skall här i tiden få känna dig fri från synden, så framt du icke blir en förtjust och sovande skrymtare; tänk aldrig, att lagen icke skall i samvetet angripa dig, straffa och döma dig, eller att djävulen och döden icke skola förskräcka dig. Nej, allt detta måste du lida, till dess detta dödliga har iklätt sig odödlighet; då först skall du känna dig helt fri och helig och oanfäktad.

Hör vad Luther härom säger på Johannes Döparens dag: »I haven hört, mina vänner, att Gud låter skepelsen och känningen av synd, död och djävul bliva kvar hos oss, så att synden gnager mig, angriper mig i samvetet och vill nödga mig till förtvivlan; Guds dom förskräcker mig även; desslikes ansätter mig döden och vill uppsluka mig. Det utvärtes anseendet låter Gud bliva kvar och borttager det icke; denna skepnad måste bliva kvar, så att vi intet annat känna, än att vi äro syndare och ligga under döden och djävulen; och likväl blir under denna skepnad liv, oskyldighet och seger över synd, död och djävul kvar, såsom han själv säger om församlingen: »Dödsrikets portar skola icke varda henne övermäktiga.» Han säger icke: skola icke anfäktas eller strida emot henne utan endast: »skola icke varda henne övermäktiga».

»Emedan nu striden och anfäktningen bliva kvar, så kvarbliver ock känslan därav, när djävulen angriper mig. Jag måste ju ock känna, när synden gnager mig, Guds vrede förskräcker mig och dödsfruktan, ja, själva döden överfaller mig. Men detta ser allenast så ut för mig, som icke förnimmer annat, än att synd, död och djävul äro för handen. Men under sådan anfäktning är ordet och Anden när. Han giver mig mod och gör mig säker och viss, att Gud icke vredgas, att synden icke fördömer mig, att jag icke skall dö, och att jag icke är av Gud övergiven. Hjärtats grund förbliver fast i hoppet, och med sådan tillförsikt bliver människan icke under synden eller döden, utan varder rådande över dem. Den är en kristen, som är en syndare och erkänner sin synd; det förtryter honom och är honom av hjärtat emot, att han ännu känner hennes frestelser.

Den är icke någon kristen, som icke har alls någon kännning av synden. Ingen helig nekar, att han är stadd i synder, utan alla bekänna det, och det gör dem hjärtligen ont, att de måste släpas med detta usla köttet; därför ropa de ock alla med Paulus: »Jag arma människa, vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?» Så ryta och kvida de alla av den orsaken, att de känna synden och begära att varda förlossade från henne.

I denna kännning och erkänsla av synden ligger Kristi rike, så att uti synderna är ingen synd, d. ä. oansett jag känner och förnimmer synden, säger likväl Gud: Jag vill giva dig till, efter du dock är i tron och har din tröst i Kristus, min älskade Son, som är utgiven för dig. Därför skall det alls intet skada dig.» Så långt Luther.

O, betänk likväl, huru under sådana omständigheter det blir nödigt att besinna detta Guds underliga råd, om vi skola kunna förbliva i trons tröst och frimodighet. Och detta är ju likväl högst nödvändigt; ty förlora vi tron, så är ju allt förlorat. Vi böra ju dessutom till Kristi ära redan här prisa hans seger, efter den likväl redan är vunnen och oss given. Det står väl i grundtexten: »giver oss segern»; men detta sker ju likväl redan här. Han giver hela sin seger åt var och en, som tror, så sant Kristus icke har kommit och kämpat denna strid för sin egen räkning, utan för oss. Segern skall så alldeles höra oss till, som om vi själva gjort allt, vad Kristus gjorde; annars äro vi evinnerligen förlorade. Det är därför nödigt, att vi en gång lära att i tron så tillägna oss Kristi seger, att vi hava någon nytta och tröst av densamma; annars är allt, vad Kristus gjort och talat, fåfängt för oss.

»Därför, säger åter Luther, när lagen kommer och anklagar dig, att du icke har hållit honom, så visa honom bort till Kristus och säg: Där är den man, som har gjort det. Till honom håller jag mig. Han har för mig uppfyllt lagen och skänkt mig dess fullbordan; så måste han tåga stilla. Kommer synden och vill dräpa dig, så visa henne bort till Kristus och säg: Så mycket du kan hava i honom, så mycket kan du ock hava i mig, ty för oss är han gjord till synd, på det att hans rättfärdighet skulle vara vår. Kommer döden och vill förskräcka dig, så säg: O död, känner du ock den mannen Kristus? Du har en gång dräpt honom mellan tvenne rövare, men därmed blev han din död. Han är min, och jag är hans. Kommer djävulen och vill även i dig hava del, och helvetet vill uppsluka dig, visa dem till Kristus, så skall du väl stilla dem.»

Ja, sannerligen: om icke Kristi seger är vår, så äro vi alldeles förlorade. Däremot, vilken salig frid att få sålunda helt och hållet vila på Kristus! O, jag är trött vid det evärdliga, fåfänga ävlandet att själv segra, själv vara för Gud rättfärdig. Jag tror på en redan vunnen seger och på en enda segrare. Så har man frid, så giver man Lammet äran, och så kan man en gång begynna älska honom och göra de rätta goda gärningarna.

Men om du då börjar se på de stora bristerna i din kärlek och dina gärningar, så vakta dig, att du icke låter narra dig ut från fästet och på nytt går in i din egen rättfärdighet. Då är du snart fången och förlorad. Nej, du måste oavlatligen och enträget fasthålla, att huru helst det än må vara och synas med dig, så gäller likväl alltid denna Kristi stora seger; genom densamma kan allting botas; du kan ännu alltid frälsas, få nåd och frid. Fasthåller du icke detta, så är du förlorad och mister all kraft; men kan du ännu förbliva i tron, så kan likväl något åstadkommas, även till din kärleks och fromhets förkovrande.

På detta sätt måste vi i tid kämpa oss fram genom motsägelserna av de ännu oss anfäktande fienderna; men en annan tid skall komma, då de icke mer skola anfäktas oss; då vi skola se och känna, att de äro nedgjorda - »då detta förgängliga ikläder sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläder sig odödlighet». Aposteln säger: »Då skall det ordet fullbordas» etc., d. ä. då skola vi se slutet av segern; då är döden alldeles för evigt dödad, synden alldeles borta ur världen, djävulen och helvetet alldeles tystade. Då börjar det rätta fröjdefulla sjungandet av segersången. Då skola vi med ögonen se, att allt hade sin fulla riktighet, vad vi här i tiden på Herrens ord trodde.

Och då, vilken salighet! »Här Herren återupprättade Sion, då voro vi såsom drömmande - då fylldes vår mun med löje, och vår tunga med jubel» (Ps. 126) - då skola vi säga: Är det sant eller drömmer jag, att jag nu är alldeles fri från allt ont, all synd och all fara? nu alldeles helig, nu alldeles för evigt salig, så att jag aldrig mer kan förgås? Ja, vi skola varda »såsom drömmande», vi skola häpna för oss själva och med utesäglig salig förundran fråga:

Nej, var, var är jag nu? Nyss kvald i mörka trakter
Och nu bland himlens makter!
Nyss i en tåredal, nu i de frälstas tal!
Nyss mattad av den kroppen,
Som hindrat mig i loppet på vädjebanan där,
Nu är det annat här!
Nyss tidens vedermöda,
Nyss strid att köttet döda,
Nu trygghet, fröjd och frid- och detta evig tid!

Nu skall mitt hjärta aldrig mer tåras, frukta, lida, varken av syndalustars anfall eller av lagens hot eller av djävulens glödande skott. Nu skall min Frälsares vänskap aldrig mer fördunklas. Han skall nu aldrig mer fördölja sig för min själ. I tiden har han ofta gjort med oss såsom Josef med sina bröder, då de kommo till Egypten och icke kände honom: han låtsade hålla dem för spejare, kastade dem i fängelse och gjorde i synnerhet sin älskade Benjamin till tjuv, läggande silverskålen i hans säck (1 Mos. kap. 42-44). Så har ock vår broder Jesus allra mest bekymrat dem, han mest älskat. Nådebarn, som ingenting högre önskat sig än nåd att vara rätt uppriktiga, trogna och lydaktiga mot Frälsaren, hava icke annat känt, än att de voro de värsta syndare, de mest falska och olydiga - ehuru de oupphörligt ropat till honom om nåd att vara rätt uppriktiga och lydaktiga! Vad heter detta, om icke ett djupt Jesu fördöljande? Men Josef kunde icke alltid fördölja sig. För att få lämna fritt lopp åt sina känslor och tårar, skilde han egyptierna från sina bröder, och nu utbrast han: »Jag är Josef, eder broder!»

Så skall ock vår himmelske Josef på den stora skiljningsdagen bekänna för sina bröder. Han skall icke nu mer göra sin Benjamin till tjuv, icke mer kalla kananeiskan en hund, icke mer låta Maria Magdalena gråta, icke mer låta sina käraste barn tro, att de äro de värsta syndare, för honom vederstyggliga. Nej, det skall nu heta: »Jag är Josef, eder broder! Jag har väl vetat, att I hellre velat vara trogna, lydaktiga och rena. Jag har väl hört alla edra tysta suckar och edra skriande böner om nåd och kraft därtill, men jag visste väl, vad jag ville göra. Nu är allt väl! Kommen nu och besitten det bästa landet, det riket, som eder är tillrett ifrån världens grundläggning.» »Och Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke vara mer, icke heller sorg, icke heller

rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått till ända» (Upp. 21:4). Ja, så sant Herren själv har sagt det, och så sant icke Kristus blev utgiven för att förvärva oss blott något timligt gott, så sant blir likväl detta slutet för alla trogna. Och nu skola de rätteligen kunna sjunga segersången: »Döden är uppslukad i seger. Du död, var är din udd? Du dödsrike, var är din seger?» »Därför, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, överflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.» Detta är den korta slutförmaning, som aposteln grundar på den härliga lära, han nu i detta kapitel försvarat. Måtte ock vi taga den förmaningen till hjärtat!

Hör, huru aposteln talar: »Vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren», d. ä. efter I nu haven sett, vilket härligt slut som väntar eder, »så varen fasta och ovikliga» etc. Varen fasta uti den påbegynta nåden och sanningen och i löpandet på vädjebanan. Kronan lönar så väl alla redligt framhårdande kämpar. Du, som läser detta, du är kanske lycklig att hava blivit »utvald av världen» till en Jesu efterföljare - lycklig att nu stå i en innerlig förening med din Frälsare: o, »behåll det du har, att ingen må taga din krona»! Djävulen har svurit oss döden och går omkring, än såsom ett rytande lejon, än såsom en ljusets ängel.

Många, som »begynt i Anden, lyckta i köttet», än genom världen och lustarna, som på nytt återintaga dem - de tröttnade vid striden och köttets dödande och gävo sig på nytt i syndens tjänst - än genom att för någon mäktig och ihärdig frestelse drunkna i misströstan; än genom nya lärors tjusande makt, varigenom de fördes från den enfaldiga troheten mot Kristus, och själva livet borttorkade - »då jag icke satt och stillade min själ», säger David, »så vart min själ avvand, såsom en från sin moder avvand varder» - än genom högmodsinbillningar, som äro all inneboende nåds död. Somliga avfallna igenkännas lätt, då de rent av återgå till världen och synden och icke mer umgås med Guds ord; andra åter behålla ett sken av gudaktighet, men där är ingen ande uti dem, intet liv, intet behov av nåden och evangelium, utan blott kunskapens och sanningens »form i lagen». »Och det vore för dem bättre att icke hava känt rättfärdighetens väg - och så har deras sista blivit värre än det första» (2 Petr. 2:20-21). O, bed, att Gud nådigt förskonar dig för en så olycklig ändalykt. Och känn vikten av aposteln förmaning: »Varen fasta och orubbliga» etc.

Var fast i tron; håll dagligen vänskap med din Frälsare; låt ingenting vara dig så angeläget, som att för var dag vara förvissad om din Guds vänskap, att städse varda funnen i Kristus. Var fast i kärleken och »gudaktighetens övning», så att du icke låter trötta dig, varken av människors ondska och otacksamhet, eller av ditt eget onda, så att du blir slapp och efterlåten, när kampen blir mycket hård och långvarig. Håll ut ännu en liten tid med köttets dödande; nu gäller det, nu pågår striden för kronan. »Var trogen», säger Herren, »var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona». Var fast i hoppet och tålmodet under ett bittert kors och lidande. Håll ut, nu gäller det; det är blott fråga om en liten ond stund. Avfalla kan man lätt, men uthärda och intaga himmelens borg, det fordrar en kamp. - »Fasta och orubbliga», säger aposteln.

Då han i hela detta kapitel skrivit om en i församlingen inkommen villfarelse, har man skäl att antaga, att han med dessa ord även åsyftar fasthet i den sanna läran. Således, var »orubblig» vid det gamla ordet! Låt dig icke kringdrivas av varje lärdoms väder, såsom veka rör, vilka drivas hit och dit av vinden.

Vi leva ock i en tid, då alla möjliga nyheter i det andliga utbjudas; den ene uppkommer med ett, en annan med något annat; och människonaturen är sådan, att det gamla är snart osmakligt och av intet värde, och det nya livar. Vakta dig att följa denna naturens art. Och var icke nog inbilsk att tro, att ingen kan förvilla dig, att du skall själv alltid märka, vad som är rätt eller orätt.

Var icke heller så otacksam mot den gudomlige Anden och sanningen, som har fött dig på nytt, att du skulle anse ännu en annan lära kunna vara bättre - eller att något nytt behöves för den, som redan »är i Kristus». Aposteln säger: »I ären uppfyllda i honom» (Kol. 2:10); och nu vill du fullkomna det nådaståndet med någon ny egen gärning! Huru vill du då svara din Frälsare, när han frågar: Var du icke redan i mig salig? Vi skola icke vara barn och låta oss »kastas och kringföras av varje lärdomsväder» (Ef. 4:14). Nej, »såsom I nu haven mottagit Herren Kristus Jesus, så vandren i honom, rotade och uppbyggda i honom och befästade i tron, såsom I haven blivit lärda, överflödande i henne med tacksägelse» (Kol. 2: 6-7).

Ostadigheten kommer av otacksamhet och lättsinne, såsom vi se av Israels barn i öknen: när de glömde och missaktade den stora frälsning, som var dem vederfaren, då voro de icke längre nöjda med det brödet, som kom ifrån himmelen, med mannat, den »usla födan», då ville de hava retande kryddor, »purjolök, rödlök och vitlök» (4 Mos. 11), och så fördärvades de av Herrens vrede. Låtom oss aldrig glömma denna spegel.

»Överflödande i Herrens verk alltid.» Var mer och mer flitig uti Herrens tjänst den lilla tid, som återstår att leva i köttet, så att du icke, i andlig lättja, »lever för dig själv, utan för honom, som för oss har dött och uppstått». Uti allt, varmed du kan befordra Herrens ära eller hans dyrköptas välfärd, må du flitigt och rikligen bevisa din tjänst och icke tröttna och avtaga i det goda, utan tvärt om bliva mer och mer flitig däri. Somliga börja så lovande med glad och villig håg att tjäna Gud och bröderna; men efter några år äro de slappa och kallsinniga, där är ingen drivande håg och kraft mer. Detta är en bedröglig utgång av en så vacker början. Låtom oss vaka!

Låtom oss väl akta oss, att icke naturen bedrager oss! »Låtom oss icke förtröttnas att göra det goda; ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.» Men »den som sår i sitt kött, han skall av köttet skörda förgängelse; men den som sår i Anden, han skall av Anden skörda evig liv» (Gal. 6:8-9). O, ditt arbete i Herren är icke fåfängt. Vakna upp, besinna dig! Det kommer ännu allt det, som skall komma.

Vi hava icke följt klokt uttänkta fabler. Det kommer ännu, nämligen »evigt liv åt dem, som med tålmod i god gärning söka härlighet och ära och oförgänglighet». Allt, det vi i detta härliga kapitel betraktat, är ju ännu en evig sanning. Skulle icke all denna Kristi kärlek tvinga dig, göra dig hjärtligen glad, villig och flitig till hans tjänst, då han har gjort dig den stora tjänsten, att du skall nu för intet hava evigt liv, att alla dina synder äro tagna ifrån dig, att ingen synd tillräknas dig, ingen lag fördömer dig, ingen död behåller dig, och att du skall sist uti evig salighet vara hos Gud i himmelen? O, »varen då fasta, orubbliga, överflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren!»

– C-O Rosenius

(Fjortonde årgången, år 1855)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com